

JIM CARĂ MOLOZUL

de Ioan Peter Pit

Personaje:

Epu

Sepi

Gabiți - soția lui Sepi

Loici

Moriko - soția lui Loici

Ducu

Zenobia

Jim

Goran

Scara unui bloc. Ședința de constituire a APOMTAD (ASOCIAȚIA PENTRU OPTIMIZAREA ȘI MODERNIZAREA TRECERII ÎN ALTĂ DIMENSIUNE) e pe sfârșite. Aproape toți locatarii sunt pe scări. Automatul de pe casa scării se stinge periodic dar cineva îl reaprinde imediat.

Epu: Frica de moarte poate fi speculată. Iată pe ce se poate sprijini demersul nostru.

Zenobia: Ați spus moarte?

Sepi: Domnul vorbește de moartea dumnealui personală?

Zenobia: Scuzați, vă rog.

Epu: Dacă mâine dau colțul, ce duc cu mine? Nimic. Toată viața n-am făcut altceva decât să urc și să cobor nepăsător scările blocului fără să realizez ce potențial uriaș zace în miezul acestor trepte. Declar deschise lucrările asociației noastre.

Sepi: Cineva spunea: „România, această imensă casă a scărilor.”

Epu: Superb.

Gabiți: Loici, tu cu ce te dai?

Loici: Cu Lara.

Gabiți: Miroase bine.

Sepi: Ani de zile m-am dat cu Lara. De ce nu mi-ai zis nimic?

Gabiți: Pe tine era altfel. Mirosea a șoarece mort.

Ducu: În concluzie murim ca niște proști, de ce să ne mai ascundem după deget? Știm cu toții cum e când tragi linia. Trist. Dar știți de ce? Pentru că nu știm să ne bucurăm cum făceau strămoșii, domnule.

Epu: Mai are cineva întrebări?

Moriko: Care e capitala Vietnamului?

Epu: Legate de tema noastră.

Sepi: Hanoi.

Zenobia: Toată noaptea m-am luptat cu un țânțar.

Moriko: Am o nelămurire legată de subiectul în discuție.

Epu: Vă ascult respectuos.

Moriko: De unde vă vom plăti?

Sepi: Ce întrebare e asta ? De ce să-l plictisim pe domnu' Epu cu astfel de tâmpenii?

Epu: Domnul Sepi are dreptate, sunt amănunte pe care le vom stabili mai târziu.

Loici: Vreau să spun și eu câteva cuvinte: sunt foarte mulțumit de prezentarea domnului Epu, sunt încântat de faptul că ne-a ales, îi doresc mult succes în continuare, cu rugămintea să fie răbdător cu noi. De aceea, mult noroc pe viitor, săru' mâna la doamne pe-aici, în general, fericire pentru o mie de ani.

Sepi: Vă rog să-mi permiteți să vă ofer un buchet simbolic în numele asociației.

Moriko: Bun venit în mijlocul nostru.

Epu: Sper ca până data viitoare să avem și un sediu. Pe casa scării e stânjenitor.

Sepi: Dacă-mi permiteți. Suntem în curs de evacuare și amenajare a trei boxe-n pivniță. Biroul directorului general va fi la parter, în uscător. Dacă nu aveți nimic împotriva.

Zenobia: Domnule Epu, așteptați o clipă. *(Intră la ea în apartament).*

Epu: Ce mai vrea?

Zenobia (*revine cu un pachetel*): Plăcintă cu mac. Data viitoare vă fierb niște gomboți¹.

Ducu: Doresc să știu dacă nivelul noii asociații îi va putea permite domnului Loici să se deplaseze peste drum cu scopul de a consuma caisată² în folos personal.

Loici: De-asta nu putem noi trăi. De-asta, că Loici merge peste drum și bea caisă.

Ducu: Nu vă supărați oameni buni, dar o persoană publică ține la imaginea ei cu dinții. Marii oameni de afaceri sunt un exemplu prin ținuta lor, prin stilul lor de viață, echilibrat, modest... N-am văzut nici un mare mahăr să se târâie-n speluncă și să radă caisă după caisă, dis de dimineață.

Loici: Doamne, dar echilibrat trebuie să mai fi fost domnul Ducu, marți dimineața, când o ciupea de... să-i zicem fund că e ședință, pe doamna Erji...

Sepi: Care Erji?

Loici: Erji a noastră.

Sepi: Femeia de serviciu?!

Loici: Da, da.

Zenobia: Vai, domnu' Ducu...

Epu: Dacă-mi permiteți să intervin. E bine că apar tensiuni. Asta mă face să cred și totodată să sper, că am de-a face cu locatari puternici, gata în orice clipă să se ia la trântă cu marii investitori...

Zenobia: Domnu' Ducu, domnu' Ducu...

Epu: Dar mă văd obligat și să vă atrag atenția asupra faptului că astfel de controverse pulverizează pur și simplu energia întregului colectiv. Ne diminuează puterea de concentrare, ne îndepărtează de la scopul inițial...

Epu: Să trecem la chestii practice: cum stăm cu pivnița?

Sepi: Binișor. Jim cară molozul.

Epu: De ce numai el?

Sepi: Urmează Goran. Dar el zice că nu bagă cu Jim.

Epu: Ce-are?

Sepi: Cică nu e drept, unii cară moloz, iar alții fac planuri.

Ducu: Apropo de planuri. Ele sunt gata în proporție de șaizeci și trei la sută. L-am rugat, l-am implorat pe Jim să mai aștepte puțin, dar el o ține pe-a lui. Cică dacă nu muncește o zi se sufocă.

¹ Gomboți – un fel de „gogoși” din aluat umplute cu prune (*nota autorului*)

² Caisată – lichior de caise, un produs chimic reușit, în dialect: „caisă” (*nota autorului*)

Zenobia: Gladiole...

Epu: Poftim?

Zenobia: Am fost zilele trecute pe la mormântul Paraschivei, fostă doamnă Ducu, fie iertată. Mormântul ei era plin de flori frumoase. Chiar în clipa asta, mi-am amintit cum se cheamă. Gladiole.

Epu: Consider acest subiect încheiat. Putem să ne vedem și de-ale noastre?

Ducu: Bujori.

Epu: Vă rog?

Ducu: Nu sunt gladiole, sunt bujori.

Zenobia: Domnu' Ducu, bujorii sunt bujori, gladiolele sunt gladiole.

Ducu: Eu cred că știu ce flori sunt pe mormântul soției mele.

Zenobia: Nu, domnu' Ducu. Alea din cimitir sunt gladiole.

Sepi: Are dreptate. Bujori au fost acum doi ani.

Loici: Și eu țin minte, erau ceva gladiole...

Ducu: Ce te fute grija pe tine? E mormântul tău?

Loici: Poftim, persoană publică!

Epu: Ce-i cu Goran? De ce n-a coborât?

Sepi: Îl chinuie varicocelul.

Ducu: Dacă-mi permiteți, cine nu și-a golit boxa riscă să-și găsească lucrurile-n stradă.

Loici: Nu se atinge nimeni de boxa mea. Spun asta pentru ultima oară.

Ducu: Mă ameninți?

Loici: Nu, fac un anunț... Nu se golește boxa fără mine.

Epu: Să ne concentrăm puțin asupra problemelor de fond. Pentru asta vă recomand un mic exercițiu de relaxare. Vă rog, ridicați brațele în aer și căscați puternic. Încercați pentru un minut să nu vă gândiți la nimic, da? Nu există cheltuieli, nici scumpiri, nu mai suntem singuri, ne plimbăm pe o pajiște plină cu...*(Loici și Sepi, în șoaptă, „gladiolee – bujooori”)* Sst! Rouă, răsare soarele... liniște, pace. Să ne închipuim că ne aflăm într-o poiană...

Loici: Ce e aia „poiană”?

Epu: Pajiște.

Loici: Aha.

Epu: Au înflorit narcisele, cântă păsările, e pace, armonie, adie o briză blândă care ne învăluie cu mireasma și...pacea ei.

Se aude o apă trasă la W.C. Liniște. Începe o melodie cântată la pian. Casa scării se goleşte încet. Rămân Epu și Loici.

Epu: Ce-i asta?

Loici: Pian, cu respect.

Epu: Știu că e pian, boule! Altceva mă interesează, de ce s-au cărat?

Loici: Încep emisiunile. Domnu' Epu, doresc să-mi cer scuze pentru toate ieșirile mele din această seară, și mai vreau să știți că sunt cu dumneavoastră. Admir mult puterea și răbdarea de care dați dovadă în programul special conceput pentru noi. Vă doresc mult noroc, sănătate și împliniri pentru o mie de ani!

Heblu.

Lumina se reaprinde pe Epu. Se află în vizită la familia Sepi. Un interior marcat prin câteva elemente simple.

Epu: Sărut mâna distinsă doamnă... întind o mână și colaboratorului meu preferat.

Sepi: Luați loc, vă rog.

Gabiți: Dacă doriți puțină plăcintă cu mac. Sepi, vii odată cu paharele alea?

Sepi: Sosește băiatu'. Un pic de tărie?

Epu: Sărbătorim ceva?

Sepi: ... că ne-ați ales pe noi.

(Epu bea. Ia foc. Scoate un urlet).

Sepi: Apă, dați-i repede cu apă.

Nu se mai aude pianul.

Gabiți: Eu mă retrag dincolo. Începe. Se-aude foarte bine de aici. *(Sonor de televizor).*

Epu: Reușita unei afaceri de clasă doarme adânc ascunsă în sufletul fiecăruia dintre investitori. Însă, pentru a-i da viață e nevoie de o motivație foarte bine structurată, mai vreau puțină apă. Primul pas: cunoașterea de sine...

Sepi: Hai să fim serioși! Noi mergem pe mâna dumneavoastră. Nu, Gabiți?

Gabiți (de dincolo): Sigur, sigur...

Sepi: Mai merge-o tărie?

Gabiți (*de dincolo*): Sepi lasă ușa deschisă. Vreau să-l ascult pe senior Epu.

Epu: Pentru a construi o echipă funcțională e nevoie de încredere maximă-n parteneri.

Sepi (*către Gabiți*): Se aude acolo la tine?

Gabiți (*de dincolo*): Desigur. Serviți plăcintă. Serviți, domnu' Epu!

Epu: Mulțumesc. Orice gând sau orice mărturisire din partea vecinului nostru e mai mult decât binevenită. Dacă reușim să-l ascultăm pe celălalt ne va fi mult mai ușor să fim înțeleși la rândul nostru.

Gabiți (*de dincolo*): Auzi, Sepi?

Sepi: Aud, aud. Domnu' Epu, cum vi s-a părut ieșirea domnului Ducu de azi?

Epu: În contextul demersului nostru, foarte potrivită. Să mă explic, am fost obișnuiți să ne prefacem că nu observăm defectele celuiilalt pentru a nu strica așa-zisa atmosferă de echipă. Total incorect, n-am făcut altceva decât să cocoloșim spiritul de turmă...

Sepi: Dă-l dracului de pupincurist ordinar! O șulfă, un căcănar împuțit, ăsta-i celebrul domn Ducu! Dă-l naibii!

Pauză.

Gabiți: Sepi, ce-a fost asta?

Sepi: Nimic.

Gabiți: Sepi!

Pauză.

Epu: Atitudinea asta nu e pozitivă. Mai întâi va trebui să-i cereți iertare domnului Ducu în gând, apoi personal. Asta se va întâmpla chiar mâine. La revedere. (*Se ridică*).

Gabiți (*de dincolo*): Sepi, te rog împachetează restul de plăcintă...

Epu: Nu-i nevoie, mulțumesc. Noapte bună. (*Iese*).

Gabiți (*de dincolo*): L-ai supărat pe domnu' Epu. Ce-i în capul tău?

Sepi tace.

Gabiți (*de dincolo*): Sepi! Cu cine vorbesc?

Sepi tace.

Gabiți: Ce faci?

Sepi: Îi ceream iertare domnului Ducu în gând pentru ce-am comis adineaori. Ascultă și tu, să-mi spui dacă ți se pare că-i bine. „Domnu’ Ducu, eu țin la dumneata și te prețuiesc în felul meu. Te rog să mă ierți pentru faptul că te-am făcut pupincurist, șulfă, căcănar, împuțit. Sunt gata să trag toate consecințele vorbelor mele pline de ură, dar nu mai vreau în ruptul capului să mai păstrăm această tensiune dureroasă între noi, dăunează procesului de revitalizare prin care trece scara blocului nostru.” Cum sună?

Gabiți tace.

Sepi: De ce-ai amuțit?

Gabiți tace.

Sepi: Zi ceva!

Gabiți: Merită scârba aia atâta atenție? Dacă ai de gând să te faci preș pentru toți nemernicii care mi-au făcut viața amară, pe mine să nu contezi. Doamne, norii negri s-au adunat deasupra mea și dușmanii și-au dat mâna să mă nimicească. Sădește în mine puterea biruinței și forța dreptății! Marile încercări sunt pentru cei puternici. Vă rezolvă tanti Gabiți pe toți, dracu’ să vă ia.

Heblu.

Acasă la Loici. Lumina se aprinde pe Sepi. Stă pe un scăunel la masa de bucătărie. Moriko probează toalete pe toată scena care urmează. O vedem doar în oglindă.

Sepi: Unde-i Loici?

Moriko: În pivniță, îl ajută pe Jim la cărat moloz.

Sepi: Mai devreme zicea că este alergic la praf.

Moriko: Ce mai contează? A plecat necăjit. Cred că s-a certat cu împuțitul ăla de Ducu. Loici al meu e singurul care îl mai suportă pe Jim. Toată scara îl urăște, în frunte cu Goran. Când s-a mutat Jim în bloc, toate femeile erau înnebunite după negrotei. Dar cel mai

mult și mai mult nevasta lui Goran. L-a părăsit pe sârbovete în primăvară și s-a mutat cu Jim. Goran s-a apucat de băut. Era în cap mereu. Venea la noi să-i dăm bani. Îl hrăneam. Pleca de aici cu gândul să-i ia gâtul lui Jim.

Sepi: La revedere.

Moriko: Dar Jim nu se temea defel. Spunea senin, că, dacă asta e voia Domnului, atunci avea să se împlinească. Goran a rugat-o să revină acasă. Ea s-a conformat, dar în două luni a murit. Tot atunci s-a dus și Paraschiva, soția domnului Ducu. Doamnei Gabiți, femeii lui Sepi i se pusese pata pe Ducu, dar a fost respinsă. Asta a înfuriat-o așa de tare încât a hotărât să se răzbune. I-a spus lui Sepi că Ducu se dă la ea. Pe atunci, Sepi, era și el ofțicat pe Ducu deoarece acesta câștigase alegerile pentru președinte de asociație. Acum domnul Sepi este președinte, dar atunci era Ducu. Pe vremea aia, futu-l în cur să-l fut, ne obliga să-i spunem dom' Ducu.

Sepi: Dacă-mi permiteți, aș dori să mă retrag.

Moriko: Sepi l-a rugat să nu se mai dea la Gabiți, altfel o să iasă cu bătaie. *Dom'* Ducu l-a mușcat de o ureche. L-a mușcat rău. Sepi a stat în pat două săptămâni. *Dom'* Ducu a fost amendat. Ducu era în limbă după prefăcuta aia de Zenobia dacă tot era văduvă. Numai că Zenobiei i se aprinsese lampa după Loici al meu. De atunci nu-l suportă Ducu pe Loici.

Sepi: Sărutmâna.

Moriko: Se zice că zilele astea iar a prins-o de cur pe doamna Erji. De-asta suntem noi fără femeie de serviciu. Gurile rele zic că Zenobia s-ar fi ținut o vreme cu Jim. Ziua făcea pe cuvioasa, dar noaptea bătea în țevi la Jim, apoi îi lăsa ușa deschisă. Goran s-a împăcat cu Jim la înmormântarea sârbovicei. Goran l-a rugat pe Jim să plătească el înmormântarea. Băuse toți banii. Iar ca să-i poată plăti înmormântarea, vedeți, în acte, sârboaica era tot pe numele lui Goran... zic, pentru bani de coșciug și toate alea era nevoit să vândă jumătate din apartament. Normal că nu-i convenea. Jim a fost de acord și s-au împăcat. Goran nu mai dă pe la noi. A uitat câte-am făcut pentru el, ce să-i faci?... Ne-a scos și vorbe, cică noi l-am îndemnat la rele, adică, să le ia capetele, ba sârbovicei, ba negrului. Dar Jim nu crede nimic. Vine mereu sâmbăta la noi și mănâncă plăcintă, dacă e zi de plăcintă. Dacă e zi de gomboți, atunci vine la gomboți. Pacea dintre Goran și Jim n-a ținut foarte mult. Goran i-a cerut bani împrumut, Jim nu i-a dat. De-atunci n-au mai vorbit.

Intră și se așează în brațe la Epu.

Eu nu l-am prins pe Loici al meu cu Erji în pivniță? Erau la început, încă nu se legase nimic între ei. L-am iertat. Ce proastă sunt, am și uitat de plăcintă. Luați, vă rog frumos! E mult mai bună decât a sclifositei de Gabiți. Eu pun mac din belșug.

Epu: Noapte bună. Noapte bună. Noapte bună.

La domnul Ducu.

Epu: Vreau să văd planurile.

Ducu: S-a întâmplat ceva?

Epu: Nu înțeleg nimic.

Ducu: Sunt bune. Aici avem o imagine de ansamblu, puteți să vă faceți o părere.

Epu: Ce-i asta? Seamănă cu o sală de mese, imensă.

Ducu: Asta era și ideea.

Epu: Aiurea. Aruncă toate rahaturile astea, nu fac doi bani. Scrie: în prima boxă, plasăm un monitor uriaș de ultimă generație...

Ducu: ... ?

Epu: De plasmă ai auzit? Pe aceste ecrane uriașe vor fi proiectate atât scene din timpul vieții celui dispărut, cât și scene de dincolo.

Ducu: ... ?

Epu: Tot aici vom face și filmări, mixaje, înregistrări, compoziții personalizate, anunțuri și multe altele. Vreau mobilă modernă, piese pe rotile, transparente, sau ceva de genu'. Nimic morbid, nimic auster. Clar?

Ducu: Da, șefu'. Să trăiți...

Epu: Nu-mi mai îmi spune șefu, să nu mai aud asta cu trăiți niciodată! Sună a pupincurism sălbatic.

Ducu: Bine, domnule.

Epu: Boxa numărul doi: sală de sport. Tot aici va fi găzduit staff-ul de organizare a „Festivalului muzicii de doliu”, manifestare concepută și organizată de noi la cele mai înalte cote de profesionalism. Sper să atingem un feed-back optim, încă de la prima ediție. Această încăpere va mai fi prevăzută cu un sistem dolby surround. De el vor profita toți prietenii noștri. Seară de seară, putem organiza aici audiții de piese celebre. Orgă, ceva. Să fie monumental, nene.

Ducu: Da, domnule.

Epu: Boxa numărul trei: sala sicriului. În centru, un pedestal pentru sicriu prevăzut cu un catafalc de soi. Pe peretele din stânga mea, un telefon public, pe peretele din față telefon mobil, iar, în dreapta mea... ești atent?

Ducu: Sigur, domnule!

Epu: ... căști miciuțe. La un moment dat, telefonul sună, și vorbești cu cel dispărut. Mulți spun: „ce n-aș da să-i mai aud o dată vocea”... Iată, la noi se poate...

Ducu: Da, domnule.

Epu: Ce tot îi dai cu da-domnule, bine-domnule, sigur-domnule? Parcă ești un papagal tâmpit, pe cuvântul meu. Apropo, de ce nu te are lumea la suflet?

Ducu: Am personalitate, am forță, am energie, nu-mi place să mă amestec în turmă.

Epu: Fugi de-aici că mă sperii! Pe viitor tre' să muncim împreună. Echipă. Te gândești la asta, nu vreau să te mai solicit, vorbim mâine. La prima oră să fii la mine.

Heblu.

Epu pe scări, la ușa doamnei Zenobia. Aceasta vânează tânțarul de noaptea trecută.

Zenobia: Cine e?

Epu: Eu...

Zenobia: Vai, domnu' Epu, dar ce vă aduce pe la mine atât de târziu?

Epu: Vă rog să deschideți, nu pot să vă explic prin ușă.

Zenobia: Eu la ora asta nu mai primesc pe nimeni, mai ales bărbați...

Epu: Doar nu credeți că aș putea să vă fac avansuri. Interesele firmei o cer. Vreau să fiți convinsă că ne aflăm în fața unei șanse teribile căreia nu prea putem să-i dăm cu piciorul.

Zenobia: Bine, bine...Lăsați pe mâine.

Epu: Aș dori să vă ofer, spre studiu, o lucrare destul de interesantă. Se cheamă: „Milionar peste noapte...”

Zenobia: Despre ce-i?

Epu: Despre (*citește*) „... dificultăți specifice în debutul fiecărei afaceri, ambianță, pozitivism, intuiția evenimentelor profitabile, plan de alcătuire a unei structuri piramidale” și multe altele. Putem învăța câte ceva din experiențele celor care au reușit. Asta ne încarcă, ne motivează... Vreau să cunosc și părerea dumneavoastră.

Zenobia: Vorbim al' dată. Mai am plăcintă. Doriți?

Epu Doamna Zenobia, vă rog eu, deschideți puțin, vreau să vă ofer cartea.

Zenobia: La ora asta eu nu citesc.

Epu: O răsfoiți mâine, dar vreau să dorm liniștit, să știu că e la dumneavoastră.

Zenobia: Dar nici mâine n-o să citesc.

Epu: Atunci când?

Zenobia: De obicei citesc duminica, după ce mă întorc de la biserică, înainte de somnicul de prânz. Ce vă spun eu se întâmplă, hă, hă, acum vre-o... stați puțin... douăzeci și șapte de ani. Mi-a slăbit tare vederea, mereu îmi zic: Zenobița, te paște un control. Hai, fato, nu te lăsa. Vezi să nu fie prea târziu. Trece ziua, luna, anul, și Zenobița vede din ce în ce mai puțin, dar la doctor nu se duce.

Epu: Pe mâine.

Zenobia: Domnul Epu, vă mai rețin numai câteva clipe. Nu vă supărați pe mine, vreau să termin povestea cu medicul oftalmolog. Altfel nu mai pot dormi la noapte. Asta mi se întâmplă mereu când uit să duc la bun sfârșit ceva. De trei ori am pornit către medicul oftalmolog. Prima oară, m-a luat pe drum o criză de rinichi. M-au internat și mi-au scos trei sute patruzeci și nouă de pietre mărunte, le am aici într-un săculeț de bumbac, dacă doriți să le vedeți, le aduc mâine la ședință.

Epu: Nu, mersi...

Pleacă.

Zenobia: A doua oară, am plecat mai târziu de-acasă, se făcuse prea cald. Ca un făcut nu mi-am luat nimic de pus pe cap, soarele ardea, umbră nu era în stație. Am simțit o sfârșeală ușoară. Mi-am zis că e un mic început de insolație. Un mărunțiș. Da de unde? Infarct. A treia oară am fost foarte aproape de el, de oftalmolog, vreau să spun. Știți, oftalmologul la care sunt eu înscrisă e taman în celălalt capăt de oraș. Schimb două tramvaie până ajung la el. Cât pe ce să nu-l găsesc. Își renovase cabinetul. Pe hol, în sala de așteptare avea gresie neagră, lucioasă. Am alunecat, mi-am fracturat piciorul în trei locuri, fisură de bazin, mărunțișuri... Am stat în spital aproape un an. De-asta vă zic, parcă mi-e și frică să plec de-acasă, dacă mai pățesc vre-o... ziceți ceva. Nu mai sunteți. Bine, bine. Să vă fi spus și eu noapte bună.

Lumina se stinge.

Când se aprinde iarăși, suntem în pivniță.

Loici și Jim pe un sac de moloz, beau rachiu de caise.

Loici: Servus, Jim!

Jim: Servus, Loici!

Loici: Jim, de câtă vreme ești în România?

Jim: De douăzeci și unu de ani...

Loici: Oi, oi...

Jim: Aproape o viață.

Loici: O viață de om așa cum a fost.

Jim: Exact, Loici, dragule.

Loici: „În lumea asta-s mari minuni, mai mari ca omul nu-s...” Oare cine-o fi scos chestia asta?

Jim: Nu știu. Servus, Loici!

Loici: Servus, Jim!

Jim: E tuț caisa asta!

Loici: Jim, de ce-ți place ție să cari moloz?

Jim: Tatăl meu a fost miner. Și bunicul meu a fost miner. De la ei am moștenit dragostea asta pentru cărat pământ, piatră, nisip... Orice.

Loici: Și, cum ai ajuns aici, pe la noi?

Jim: M-am născut în Minneapolis. Acolo am și copilărit. Acolo am cunoscut prima fată. La șaisprezece ani am intrat în mină. Nu pentru multă vreme. A fost un an greu, se închideau minele. N-am avut noroc. Ne-am mutat în Oklahoma. Am tras o vreme. Șapte luni a fost bine. A murit patronul și nimeni dintre ai lui n-au mai știut să conducă afacerea. Așa că mina s-a închis. Ne-am cărăbănit în Monterrey. Acolo s-a stins bunicul. Încet-încet, nimeni nu mai avea nevoie de noi. Am luat-o spre Sacramento. Aici, nici o mină nu mai era deschisă, se construia o autostradă. Am cărat dealuri întregi, munți de pământ. Au fost cele mai grozave zile din viața mea. De-asta, când ne-am stabilit în Little Rock, am fost trist. Apoi a venit boala. Nu e bine să fii trist. Când ești trist vine și boala. Acolo, în Little Rock, i-am îngropat pe-ai mei. Noi am construit trenul subteran din Little Rock. Am auzit că în România se caută mineri. Am venit repede. Când colo, ciuciu. Minele se închideau una după alta. Cum să nu te bucuri când dă peste tine un noroc ca pivnița asta? Servus, Loici!

Loici: Servus! Auzi, Jim, tu ce știai despre noi, românii, înainte de-a veni aici?

Jim: Că sunteți nemuritori.

Loici: Cum ți se pare domnu' Epu?

Jim: Epu e un tip. Dacă Dumnezeu vrea, atunci Epu va reuși să-și ducă lucrarea la bun sfârșit. Atunci vom ști că el este alesul. Dacă nu, a fost o încercare. Dar nu poți să zici că Epu nu e un tip.

Loici: Este, nu zice nimeni că nu este. Servus, Jim!

Jim: Servus, Loici!

Lumina se stinge. A doua zi, pe casa scării. Epu, Ducu, Sepi.

Epu: Unde sunt femeile?

Sepi: La piață

Epu: Ceilalți?

Ducu: „Distinsul” domn Loici l-a îmbătat pe Jim. Mangă. Au cântat „Ecaterino” până la trei.

Epu: Cu cine vreți voi să fac echipă? Nu se poate să mă zbat de unul singur...

Sepi: Nu vă enervați, vă rog eu să nu vă enervați.

Epu: Cum stăm?

Sepi: Cu ce?

Epu: Cu iertarea față de domnul Ducu...

Sepi: Bunule prieten, stimate domn Epu, profit de faptul că suntem mai mulți pentru a vă aduce la cunoștință o trăsătură josnică a comportamentului meu. Astă toamnă am apucat-o pe doamna Erji, fosta noastră femeie de serviciu, pe după talie...

Ducu: Poftim?

Sepi: Da. I-am arătat aleea, și-am oftat: Erji, ce de frunze.

Ducu: Și ea, ce-a zis?

Sepi: A venit toamna.

Epu: Și tu?

Sepi: A venit vremea să le măhuri, tâmpito. Vreau să-mi cer scuze pentru tupeul de care am dat dovadă, de aceea, că i-am zis, tâmpito.

Epu: Dar asta nu are nici o legătură cu afirmațiile despre domnul Ducu rostite aseară. Asta o privește pe madam Erji direct și personal. Nu ai decât să te duci și să-i ceri scuze.

Sepi: Bine. Ce v-am zis acum despre Erji e un mic început. Nu pot, degeaba, nu sunt pregătit de marea mărturisire referitoare la domnul Ducu. (*Aproape plângând*): Ce să mă fac?

Epu: Așa nu se mai poate. V-am oferit o șansă imensă, nu ați profitat de ea, vă privește, sunt pe lumea asta și alte blocuri... (*pleacă supărat*).

Sepi: Vă rog mult, mult de tot, nu ne părăsiți!

Ducu: Ce-ai zis aseară despre mine, împruțitule? (*Îl ia de ureche*).

Sepi: ... uneori mi se pare că ești nehotărât și asta mă neliniștește. (*Pauză*). Puțin.

Ducu: „Ce de frunze...” Ce text tare. L-am cumpărat. Merg la Erji să-i cer iertare în locul tău. Ce de frunze, frunze-n prostie.” Tare de tot. (*Dă să iasă. Se aude pianul. Intră Epu, Loici, Jim*).

Loici: Este o mare rugămintă pentru dumneavoastră: să mai lăsați puțin bicicletele lui Loici pe pereții pivniței. Acolo e viața mea, o viață de om, așa cum a fost ea, cu bune, cu rele. Sunt atâtea amintiri acolo. (*către cei doi*) Respectele mele pentru domn' Sepi. Bună ziua, domn' Ducu. (*Către Epu*): Am tras toată noaptea, am cărat, am curățat lună, cum v-am mai spus.

Jim (*e băut, cântă*): „Ecaterino / Ești damă bine / M-aș da la tine / Dar n-am palton...”

Loici: Am mai și cântat când a fost cazul. Ce contează? E pregătit locul pentru manevră? Este. Vă rog să ne permiteți să ne retragem pentru o binemeritată odihnă.

Epu: Bravo, băieți. Bine. Fiți pe fază pentru noi dispoziții!

Jim: „Ecaterino / te-am luat de-acasă / erai ca trasă / printr-un inel...”

Loici: Gata, Jim. E bine.

Jim: Poftim?

Loici: O.K. Noi ne cărăm. Respecte. (*Ies*).

Epu: Ați văzut? Asta numesc eu colaborare. Fapte, vere. De fapte e nevoie în țara asta plină de analiști.

Ducu: Dacă-mi permiteți...

Epu: Să n-aud nimic, nimic! Aș fi plecat demult dacă n-ar fi fost acești băieți minunați și efortul lor sublim. Ei mi-au întărit convingerea că se poate. Nimic nu e-n zadar. Aveți o ultimă șansă.

Sepi: S-auzim...

Epu: Strângeți toate buletinele. Măine dimineață organizăm o excursie-n grup la market.

Sepi: Ce facem cu banii din fondul de rulment?

Pianul se oprește.

Epu: Hai să vedem cât de departe vă poate duce mintea aia a voastră? Ce credeți voi că vom face cu aceste fonduri?

Sepi: Vom investi în logistică, probabil...

Ducu: Vom cumpăra o mașină în rate...

Sepi: Vom dota firma noastră cu fax, și celelalte...

Ducu: Vom zugrăvi casa scării. Lămâie și liliac.

Sepi: Vom vopsi cutiile poștale. Brun, brun roșcat...

Epu: Da' de unde? Trăiți într-un univers îngust, domnilor. Perspectivele voastre sunt meschine. Vom construi în fața blocului o fântână arteziană sub formă de criptă.

Ducu: Aoleo...

Epu: Marmură de cea mai bună calitate. Din mijlocul mormântului va țâșni un jet de apă binefăcătoare, pân' la cer. Această apă simbolizează viața care țâșnește din mijlocul morții... chestii. Habar n-aveți de nimic. Această fântână va fi doar începutul, vom transforma terenul din fața blocului, folosit acum doar pentru a usca niște amărâte de rufe într-un complex monumental care va purta numele de „Parcul Reculegerii”. În jurul acestui sanctuar vom perfecționa mici ateliere de confecționare a jerbelor. Ofertă integrală. Pa, ne vedem mâine dimineață. Nu uitați de lecturi. Eventual, întocmiți mici conspecte (*iese*).

Ducu: Dă-l încolo, nu vezi că aberează.

Sepi: Mi-e teamă. Dacă Loici o ține tot așa, va ajunge vicepreședinte de firmă în locul tău.

Ducu: Nu contează, vere. Mai zi-mi niște texte pentru Erji, îmi zici?

Sepi: Ce târziu au înflorit teii anu' acesta.

Ducu: Ce tare. Uite, flori de tei. Tâmpito! Simți? Parfum de tei. Tare de tot.

Ies. Se aude o apă trasă la baie într-un apartament.

Heblu.

A doua zi, după-amiaza. Pivnița lui Loici. Pe pereți biciclete. Se aude o muzică indiană, bețișoare aprinse. Toți locatarii sunt cu mâinile în aer. Practică yoga după metoda Epu.

Epu: Sunt liber, sunt ușor, sunt o păpădie, un fir de praf, o adiere de vânt, plutesc... Peste parc, peste aprozar, peste stația de tramvai, peste rampa de gunoi... Sus, tot mai sus. Iată și poștașul, dar ce mai contează? Pe mine nu mă mai poate atinge nimic...

Gabiți: O clipă...

Sepi: De ce întrerupi exercițiul?

Gabiți: Dacă e poștașul, facem o pauză. Aștept ceva important.

Sepi: Ce poți tu s-aștepți fără să știi și eu?

Gabiți: Mă privește... Las' că vorbim noi acasă, cocoșel.

Sepi: Vorbim, vorbim.

Epu: Toată lumea rostește după mine: Mi-e sete de ger, de mers pe creste, de lalelele cu petalele grele....

Toți: Mi-e sete de ger, de mers pe creste, de lalele cu petalele grele...

Epu: Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru

Toți: Capra calcă piatra, piatra crapă-n...

Sepi: Cât?

Epu: Domnule Sepi, vă rog să vă concentrați.

Sepi: Nu pot.

Epu: De ce?

Sepi: Sunt tensionat.

Epu: O clipă. Vă rog să închideți ochii, respirați adânc, vă rog să vă relaxați...

Zenobia (în șoaptă): Maestre Epu?

Epu: Spuneți...

Zenobia: Pot să las mâinile jos? Mi-au amorțit rău de tot.

Epu: Da, vă rog (*se întoarce la Sepi*). Domnule Sepi, ne concentrăm la ochiul minții. Simțiți aici, în zona frunții, o căldură puternică?

Sepi: Parcă, puțin...

Epu: Încercați să vizualizați ceva, orice. Dacă se poate să ne spuneți și nouă, ce vedeți?

Sepi: Lanțul ruginit de la bicicleta lui Loici.

Loici: Prima mea bicicletă. O duceam pe Moriko la circ, la grădină...

Epu: Gata, gata... Mi-e sete de ger, de mers pe creste, de... Sus mâinile, mai sus!

Loici: Și scaun de piele lucrat manual.

Epu: Șșt... Să ne concentrăm nițel. Închidem ochii, toată lumea. Hai, toată lumea, am spus! Respirăm, ridicăm ușor brațele, e pace, armonie, dacă vă vine ceva, ziceți, vă rog, nu vă sfiiți. Sau sunete, lăsați-le să iasă libere... (*Zenobia urlă*).

Ducu: Aoleo.

Epu: Nu-i nimic, vă rog, continuați... Vă implor doamnă Zenobia, nu vă abțineți! Dacă vă rețineți, toate exercițiile noastre nu-și au rostul.

Zenobia: Sandokaaan, Sandokaaan, tigru Malaeziei! (*Toată lumea râde*).

Loici: Asta a fost preferata lui Loici-baci. Ghidonul e original, și spițele. S-au ținut mulți de capul meu să le-o vând. Nem. Am cărat toată familia cu ea. O mie de ani, fără reparații.

Gabiți: Apropo, domnule Epu, azi la market, de ce-ați trecut pe noi televizorul acela scump iar pe Ducu... pardon, pe „dom ” Ducu, numai două difuzoare prăpădite?

Moriko: Lasă dragă că nu muriți. Am trecut cele mai multe pe noi și nu facem gargară.

Sepi: Nu e vorba de gargară, dar o să vină ratele. Cât o să dăm noi pe lună și cât plătește domnul Ducu, de exemplu? Doamne ferește, dacă se întâmplă ceva, rămânem pe cap cu un televizor imens.

Moriko: Doamna Gabiți va fi fericită. Nu? Cum o să privească la seriale, nu?

Ducu: Există planuri, acte, avem o documentație, nimic nu se face după ureche...

Epu: Unde e Jim?

Sepi: Cară pământul. De dimineață a săpat fundația pentru havuz.

Loici: Pot să mă retrag de la antrenament? Mă simt puternic. Aș dori să-l sprijin pe Jim în activitatea lui, dacă permiteți...

Ducu: Știm cu toții despre ce activitate e vorba.

Moriko: De ce nu te duci tu la săpat? Să vezi cum e...

Epu: Gata! Vă rog, domnule Loici, încă puțin...

Loici: Respecte...

Epu: În legătură cu ratele... Pentru început se vor plăti în mod egal de către toată lumea. Voi verifica personal această chestiune. Când afacerea noastră va da roade, nu va mai fi nici un fel de problemă. Un semn bun că s-a ivit această... să-i spunem... „nevinovată îndoială”. Asta se cheamă să lucrăm în echipă. Vă mulțumesc...

Moriko: Cu plăcere.

Epu: În această seară voi concepe un plan de afaceri multifuncțional, bazat pe resurse proprii. Tot ce înseamnă cheltuieli vor fi suportate din noile încasări, fără a mai afecta fondurile personale. Includ în expunere și ratele.

Zenobia: Bine, bine.

Epu: V-am lăsat niște broșuri, sper că le-ați răsfoit, e timpul să schimbăm impresii, de aceea propun un colocviu. Cine dorește să înceapă?

Zenobia: Eu nu văd, v-am mai spus și aseară...

Epu: În afară de doamna Zenobia care are probleme cu vederea. Domnul Ducu, domnul Sepi?

Ducu: Am răsfoit ceva, cu toate că... sunt foarte concentrat pe forma finală a planului de amenajare a boxelor. Am și o idee nouă, dacă se poate...

Epu: Nu. Mersi, de azi înainte numai eu am idei. Clar? Domnule Sepi, dumneavoastră?

Sepi: Am citit toată noaptea. Pe cuvântul meu. Dar nu pot să reproduc nimic. De asta sunt și atât de agitat... Am priceput despre ce-ar fi vorba, în mare, dar...

Gabiți: Lasă dragă, nu te mai scuza atâta.

Sepi (urlă): Să nu-mi spui ce să fac! Vezi-ți de aburelile tale! Clar?

Gabiți: Bine, cocoșel, bine...

Sepi: Să nu-mi spui tu mie „cocoșel”! Clar?

Gabiți: Șoarece mort.

Ducu: Aoleo.

Epu: Vă rog, vă rog.... Doamna Moriko...

Moriko: Eu nu citește pe românește. Am vorbit cu nepoata mea, și, ea, aduce pe ungurește, și, eu, atunci ai să citești.

Epu: Dar parcă ultima oară când ne-am văzut nu vorbeai atât de stricat ca acum...

Moriko: Azi nu am dinții la mine. Scuzați, vă rog.

Loici: Dacă-mi permiteți...

Epu: Dumneavoastră ați cărat moloz, sunteți scutit de lectură...

Loici: Nu-mi place să fiu scutit de la nimic. Vreau să zic câte ceva despre planul de afaceri într-o structură piramidală...

Epu: Vă rog...

Loici (ca un tocilar): Întotdeauna când întocmim un plan de afaceri piramidal, trebuie să luăm în calcul toate resursele, atât cele viabile cât și cele latente. De asemenea, suntem obligați să dăm dovadă de multă prudență și să eliminăm cât mai mulți factori de risc. Asta, cum naiba-i spune? Aha... Balanța investiție-profit se întocmește pe o perioadă mai mare, în ani, așa putea spune, nu doar în viitorul apropiat. Vă mulțumesc.

Moriko: Nici nu știam că dorm în același pat cu Onasis. Hai să te pusilesc.

Epu: Felicitări. Domnul Loici, este, de azi, vicepreședintele firmei, iar domnul Jim, manager activ, cu doi palmieri³.

Sepi: La noi nu sunt palmieri.

Epu: Da' ce sunt?

³ unul sau doi palmieri – gradații de performanță în firme de tip MLM (*nota autorului*)

Sepi: Vișini. Sau caiși.

Loici: Mulțumesc, ofer „caisă” la toată lumea...

Epu: Puteți pleca, rămân aici domnul Sepi și domnul Ducu.

Zenobia (*îl îmbrățișează pe Loici, îl sărută pe obraji*): Sandokaaan, Sandokaan, tigru! Malaeziei!

Ies încet, felicitându-l pe Loici care e ușor îmbujorat

Sepi: Nu-mi stă în caracter să mă umilesc în fața nimănui, vă rog să mă înțelegeți, sunt timid. Mă blochez, pur și simplu mă blochez. La fel pățeam și la școală. Niciodată n-am reușit să... să arăt cât știu cu adevărat.

Epu: Lasă, lasă...

Ducu: Aseară nu mi-ați mai lăsat nici o carte. N-am înțeles de ce ați început tocmai cu mine. Am vrut să semnalez acest aspect, dar...

Epu: Stați liniștiți. Voi sunteți preferații mei. L-am lăudat pe Loici strategic. De-acum va munci și mai mult. La fel și Jim. Până mâine vreau să elibereze uscătorul. Mă gândeam să mutăm acolo ședințele psiho-pregătitoare, din pricina bicicletelor. Dar am renunțat la terapie vocațională. N-are nici un efect.

Ducu: Nu e feed-beck.

Epu: Exact. Asta e măsura numărul unu. Măsura numărul doi, sistăm lucrările la...

Sepi: La havuz.

Epu: Te-am mai auzit azi, o dată, folosind acest termen. Să fie pentru ultima oară în viață. Mi se pare că înjosește cumplit conceptul de bază reprezentat prin acest monument.

Ducu: Și mie. Ce facem cu uscătorul?

Epu: Se pare că eu sunt singurul din zonă care vede puțin mai departe de ziua de mâine.

Sepi: Asta nu se discută.

Epu: Vom organiza o loterie „Unul din douăzeci și cinci.” Acolo se vor face pariuri pe cine moare primul. Cum vi se pare?

Ducu: Sună bine.

Epu: De aici ne vom asigura toate cheltuielile până apare profitul. Am vorbit cu fiecare firmă de pompe funebre în parte. La două sicrie cumpărate unul este gratuit. Trei. Ca totul să meargă ca pe roate, vom organiza câteva simulări de înmormântare. Nimic nu are voie să ne surprindă. Dacă apare și un mort, e de vis.

Epu : Te pricepi la artă?

Ducu: Puțin, în sens curativ.

Epu: Vreau să facem un film scurt despre trecerea din lumea aceasta, în cea de dincolo.

Ducu: Mama...

Epu: Întotdeauna mi-am închipuit drumul dintre lumea noastră și cealaltă, ca pe o goană nebună, călare pe un cal alb. Deodată calul dispare brusc, într-o groapă, să zicem „Adio, Gringo.” Cunoașteți genericul emisiunii „Tezaur folcloric”? Cam pe-acolo. Deodată... ceață, ciripit de păsărele, suntem în cealaltă dimensiune, ceața se risipește și personajul nostru stă liniștit pe un scăunel. Absolut relaxat, liniștit, senin. Asta e foarte important. Să fie senin. Discută cu cei rămași acasă, natural, firesc, întocmai cum vorbim noi acum. Una, alta, chestii... Mie mi se pare posibil. Vă gândiți? Măine dimineață aștept costuri.

Heblu.

Lumina se aprinde pe Loici și Jim. Beau caisă pe un sac cu pământ.

Loici: Servus, Jim!

Jim: Servus, Loici! Mai bine zis, noroc, domnule vicepreședinte!

Loici: Vai, să trăiți, domnule manager. Nu înțeleg de ce palmieri? Și încă doi...

Jim: Cine știe? Unul pentru pivniță, altul pentru arteziană.

Loici: Jim, părul meu s-a îndesat sau mi se pare?

Jim: Nu prea, ți se pare.

Loici: Mă dau cu o soluție. „Herba... la mea. Nu știu cum naiba-i zice. Ar fi timpul să apară ceva semne.

Jim: Ai răbdare.

Loici: Cât? Mă frec pe țeastă de trei ani și nimic.

Jim: Hai, noroc!

Loici: Noroc! Veștile nu sunt prea bune. Anul ăsta nu s-au făcut caise. Rămânem fără material.

Jim: Dar se aude că vor fi prune. În prostie.

Loici: Vezi să n-apucăm noi la țuică de prune. Când ai luat țuică naturală de la „Rebeca”?

Jim: Never.

Loici: Păi, vezi?

Jim: Ciudată vreme.

Loici: Ziceau niște fizicieni că pământul se învâрте mult mai repede. De asta ziua e așa de scurtă că nu-ți mai ajunge să faci mare brânză.

Jim: De asta, da.

Loici: Ziceau ei, acolo, că e posibil să sară de pe axă.

Jim: Hai, du-te! Atunci se explică multe.

Loici: Cică s-ar inversa polii...

Jim: ... Adio.

Loici: „Adio, dar rămân cu tine.” Era o chestie mai veche. Servus, Jim!

Jim: Servus, Loici!

Loici: Cum vezi tu viitorul firmei noastre?

Jim: Asta nu e pentru Jim. Jim este cu sapa, nu cu planurile. Dacă vom fi celebri, va fi bine. Asta înseamnă multe comenzi, gropi de săpat, pământ de cărat. Jim va fi fericit.

Loici: Categorie. Jim, vezi tu, la noi, la români, sunt multe obiceiuri, la astea... la înmormântări. Colivă, prosoape, mese festive... Sper din tot sufletul ca firma noastră să miște puțin lucrurile în direcția asta. Eu unul n-am chef de colivă. Sau masă la restaurant, să se îmbuibe domnul Ducu, de aia, numai pentru că mă cunoaște. La moartea mea vreau ca lumea să bea caisă, și să asculte „când de ochii tăi adânci mi-e dor și-n noapte”... sau „Ecaterino...”

Jim: Cum e aia?

Loici: Care?

Jim: „Mi-e dor de ochii tăi, noaptea...”

Loici: Stai liniștit, te-nvață Loici. Și mai vreau ca toată lumea să se plimbe cu bicicletele mele, modele mai vechi, dar încă funcționale. Să se plimbe în neștire. Eu am iubit în lumea asta bicicletele și femeile...

Jim: Așa va fi.

Loici: Să nu mai aud de colivă! De ce nu se dă la parastas ce-a mâncat mortul în timpul vieții?

Jim: Adică?

Loici: Păi, judecă și tu puțin, ce se gătește pe scara noastră?

Jim: Supă de roșii și șnițel cu cartofi.

Loici: Asta duminica, în restul săptămânii se face dovlecel cu ou.

Jim: Așa...

Loici: Mulți reușesc să-și facă un nume folosindu-se de bucatele lor specifice. Am văzut în documentare. Noi de ce să nu încercăm?

Jim: Nu e rău deloc.

Loici: Tu cum vezi chestia asta?

Jim: Care?

Loici: Cu trecerea ta dincolo?

Jim: Vreau să mă car din această lume întocmai ca bunicul meu, bătrânul Tom. S-a rezemat de un copac, pe înserate, și dus a fost. Toți am crezut că doarme. Zâmbea, al naibii. A fost un om bun. Toată lumea din Monterrey a fost la groapă. Eu, unul, nu cred să am eu norocul ăsta.

Loici: De ce?

Jim: Pentru că sunt un păcătos. Mie mi-au plăcut numai femeile. Nu și bicicletele.

Loici: Cum vezi înmormântarea ta? Vrei ceva anume?

Jim: Nimic. Ar fi ceva, dar mi-e rușine să spun.

Loici: Rămâne între noi, parol. O mie de ani.

Jim: Aș vrea ca toate femeile din viața mea să fie acolo, la groapă. Și când se termină chestia cu preotul, să se încingă o bătaie zdravănă între ele. Tare mult mi-ar plăcea. Sunt atât de frumoase femeile când se păruiesc. Tare frumoase.

Loici: Așa va fi. Hai să eliberăm uscătorul.

Jim: Hai.

Loici: Servus, Jim!

Jim: Servus, Loici!

Dimineața, în uscător, devenit acum sediul agenției de pariuri „Hai să mori tu”. Epu, Sepi, Ducu. Se anunță o zi plină.

Epu: Sunt puține clipe în viață când realizezi cât e de important să-ți urmărești scopul indiferent de obstacole. Ziua aceasta și cea de mâine vor fi, pentru mine, mai bune decât tot ce-am trăit până acum. Simt asta și sunt aproape fericit. Cum merge?

Ducu: Toată lumea din scara noastră a pariat de dimineață, acum primim scările vecine.

Sepi: Unii s-au răzgândit și și-au schimbat opțiunea. Pentru fiecare modificare am conceput un tarif suplimentar.

Epu: Foarte bine.

Ducu: Am auzit o mașină a salvării, posibil să apară schimbări.

Epu: Cine conduce în top?

Sepi: Zenobia, e cea mai bătrână, are peste nouăzeci.

Epu: Pe doi?

Sepi: Doamna Stela de la scara cealaltă, are optzeci și patru. Urmează bunii noștri prieteni: Loici, Gabiți, Moriko. Mi se pare interesantă poziția domnului Ducu. E cam la începutul listei, cu toate că bate pe șaiszeci. Eu îmi explic asta prin profunda antipatie de care se bucură. Lumea și-l închipuie drept victimă a unui posibil asasinat.

Ducu: Vreau să văd și eu chestia asta. Dacă nu e adevărat, te sparg.

Sepi: Domnu' Epu, nu-l lăsați! E în stare. Glumeam și eu. Ce, nici să glumim nu mai avem voie?

Ducu: Ce urechi grăsuțe ai...

Epu: Încetați. În ce stadiu se află electricianul?

Sepi: În pivniță? Cel târziu în douăzeci și patru de ore termină de montat totul. S-ar fi mișcat gagiul mult mai rapid dacă nu trebuia suplimentată tensiunea.

Epu: E bine și-așa. Să mergem. Ne-așteaptă colaboratorii.

Ies în casa scării, unde e toată lumea, în afară de Jim și Goran. Apare o cameră de filmat. Se filmează totul.

Epu: Bună ziua. Sunt puține clipe în viața unui om când realizează cât e de important să-și atingă scopul. Indiferent de obstacole. Ziua aceasta și cea de mâine vor fi mai adevărate pentru voi, decât tot ce-ați trăit până acum. Simt asta. Vă mulțumesc și vă felicit. Am fost tentat să renunț la această afacere de mai multe ori. Dar n-am făcut-o. Asta se datorează domniilor voastre. Ați fost mereu în centrul preocupărilor mele. Să fiu sincer, mereu am crezut că meritați o viață mai bună. Iată, azi suntem atât de aproape de ceea ce ne-am propus. Încă o dată, vă mulțumesc.

Zenobia (urlă): Ne filmează!

Gabiți: Ptiu, ce m-ai speriat.

Epu: N-are nimic, distinsă doamnă Zenobița, istoria trebuie immortalizată.

Loici: Sunt clipe emoționante, de aceea simt nevoia să rostesc și eu două vorbe. Domnule Epu, vă mulțumesc pentru grija față de noi, pentru atenție, și... răbdare, ar mai fi, vă rog... vă rog să mă scuzați, îmi vine să plâng. Eu, Loici, doresc să vă ofer, ca însemn de aleasă prețuire, prima mea bicicletă. Vă sărut.

Epu: Mulțumesc, Loici, băiatule.

Moriko: Cine-i mic și generos? Pusi.

Sepi: Profit de această ocazie solemnă pentru a cere iertare domnului Ducu...

Gabiți: Dacă faci asta, divorțez...

Sepi: N-ai decât, nu mă mai las influențat de tine. Gata! Vreau să gândesc liber, să acționez liber...

Gabiți: Ce face? Tu și libertatea. Doamne, dă-mi tărie să trec peste această grea încercare...

Sepi: ... să fiu împăcat în sinea mea. Domnule Ducu, îmi cer scuze, aici, în fața întregii asistențe, că te-am făcut șulfă, căcănar, scârbă.

Gabiți: Nu-i adevărat, eu l-am făcut scârbă...

Sepi: Mă rog...

Zenobia: Vai, domnu' Sepi! (*Urlă*): oprește filmarea!

Ducu: Te omor, te sparg!

Sepi: Domnule Epu, nu-l lăsați, ar fi în stare! Criminaaal, ești un criminal!

Ducu: Ce de sânge, uite, ce de sânge... Îți place textul? Tare, nu?! Tare de tot. (*Il ia de o ureche*).

Epu: Opriți! Gestul domnului Sepi mi se pare din cale-afară de curajos. Chiar și doamna Gabiți a fost victima unui puseu de recunoștință. E bine. Vă implor să vă dați mâinile și să vă împăcați. Acum, în secunda asta, nu mai stați pe gânduri.

Cei doi se îmbrățișează și se sărută.

Gabiți: Am plecat la mama.

Epu: Doamna Gabiți, a sosit clipa să renunțați la orgoliile adunate într-o viață. Cu-cu, ne relaxăăm... Sunt sigur că dețineți această putere. Toate gândurile negre nu fac altceva decât să ne otrăvească. Gata. Dați-i mâna domnului Ducu și cereți-i iertare. La fel va face și el.

Se îmbrățișează și ei.

Epu: Dacă printre domniile voastre se mai află cineva care crede că i-a greșit celuilalt, acum e momentul să-și ceară scuze. Nimic nu e mai frumos decât iertarea... mai dulce ca împăcarea...

Toți se îmbrățișează, se pupă între ei.

Gabiți: Ducu m-a prins de cur.

Sepi: Mai lasă-mă în pace! Tu, cu prostiile tale.

Gabiți: Doamne, îți mulțumesc că am trecut cu bine prin această încercare.

Epu: Vă iubesc pe toți, sunt fericit. Dar, să nu ne relaxăm. De-abia acum începe greul. Astăzi vom organiza prima simulare de înmormântare.

Ducu: Aoleo.

Epu: V-aș ruga să fim atenți la tot ce ni se întâmplă în timpul acestei simulări. Toate ideile, toate observațiile, fie pozitive, sau negative, le notăm discret pe o bucățică de hârtie. Tot ce vă vine. Notați totul. Mâine dimineață le discutăm amănunțit. Peste puține clipe va sosi aici unul dintre cele mai performante sicrie aflate, acum, pe piață. Se numește „Patul din Vis” și este o comandă specială pentru firma noastră. Este dotat cu închidere automată, nu mai e nevoie de cuie, ciocan, șuruburi, chestii... nici vorbă. Un buton simpatic, apeși discret, capacul glisează, se produce un mic vacuum și, pa, ne vedem după Înviere. Fără durere, fără zgomot. Aștept voluntari.

Zenobia: Ce-i aia?

Epu: Am nevoie de cineva care să stea cuminte în sicriu și să ne spună la finalul simulării, cum se simte. Asta mă ajută să-mi întocmesc discursul din caietul de sarcini, caiet ce urmează să fie prezentat viitorilor clienți.

Zenobia: Eu nu aud, v-am mai zis că nu aud.

Epu: În afară de Zenobița, se mai oferă cineva?

Loici: Mi-e frică să n-adorm, și-atunci... n-am făcut nici o brânză.

Moriko: Eu sufăr de asta... Cum se spune? Frică în spații înguste...

Gabiți: Dacă mă văd acolo, cred că fac infarct.

Sepi: Mă ofer voluntar.

Gabiți: Dacă te văd acolo, fac infarct.

Sepi: Domnu' Epu, nu doresc să provoc un șoc soției mele, prin urmare mă retrag.

Ducu: Claustrofobie...

Epu: Pardon?

Ducu: Așa se cheamă frica de spații înguste.

Epu: Apropo, Ducu, n-am auzit să te fi oferit voluntar. Suferi de ceva?

Loici: Eu cred că domnul Ducu este foarte potrivit...

Ducu: Sigur, mie-mi spui? Dacă nu mă recomandai dumneata, nici nu-mi dădeam seama ce calități de muribund am!

Zenobia: Domnu' Ducu... Aveți o paloare deosebită.

Moriko: Și sunteți singur. Asta e un mare avantaj...

Gabiți: Nu plânge nimeni după dumneata, în caz de ceva, Doamne ferește!

Epu: Cine e pentru ca domnul Ducu să probeze primul „Patul din Vis”?

Toată lumea ridică mâinile. Loici ridică ambele brațe.

Epu: Se abține cineva? Toată lumea e pentru. Sublim consens. Perfect.

Intră doi mașiniști cu un sicriu. Toți se adună în jurul lui și îl admiră.

Epu: Așa mi l-am închipuit. După ce domnul Ducu ne va face onoarea de a urca la bord, vreau să vă puneți creativitatea la contribuție. În locul parastasului clasic, care e depășit, trist, vreau să ne adunăm foarte degajați în jurul sicriului, și... (*mângâie coșciugul*)... mamă, ce lucrătură... să depănăm amintiri vesele din viața domnului Ducu.

Loici: Scuze... Putem să ne închipuim că dumnealui e mort?

Epu: Absolut. Foarte bună întrebarea.

Gabiți: De ce nu mergem la domnul Ducu în apartament?

Ducu: N-am apucat să fac curățenie. Stau singur.

Loici: Stă cam înclinat sicriul, aici, pe scări...

Epu: Încercăm aici, apoi vedem ce se întâmplă. Vă rog, domnule Ducu. (*Ducu se așează în sicriu și închide ochii*).

Epu: Aș dori un mic exercițiu înainte de a ne lansa în operațiune. Ajută foarte mult. Cine vrea să înceapă?

Loici: Aș dori să încep eu, dacă se poate.

Epu: Vă rog!

Loici: Să fie vesel... bun. Veneam într-o dimineață de la piață, știți, dacă se-anunță căldură, fac piața devreme... cred că în acea azi nu cumpărasem nimic. Mi se mai întâmplă să merg acolo din reflex. Fac asta de o viață. Abia când ajung acolo îmi dau seama că nu am nevoie de nimic. Stau puțin, să-mi trag sufletul, apoi o iau înapoi către casă. Intru în casa scărilor, verific cutia poștală, nimic. Dau să urc, doamna Erji ștergea balustrada de praf. Din

partea de sus a scării, acolo, în dreptul doamnei Zenobia, apare o mână, mâna domnului Ducu, o recunosc după Pobeda, și... pac... dispare sub halatul doamnei Erji.

Zenobia: Vai, domnu' Ducu...

Ducu: „Vai, domnu' Ducu, domnu' Ducu... Dacă nu încetăm odată cu porcăria asta, eu, nu mai răspund pentru faptele mele. (*Către Loici*): ce crezi că demonstrezi cu chestia asta?

Epu: Domnule Loici, povestea dumneavoastră stresează decedatul. Vă rog să vă concentrați și să găsiți altceva.

Loici: Păi, nu ziceam că ești mort?

Sepi: Mort după curul doamnei Erji. Ha, ha, ha!

Gabiți: Sepiii!

Sepi: Domnule Epu, vă rog să-mi iertați rapid ieșirea de adineauri. Am crezut că sunt comic. Da' nu sunt.

Sicriul se blochează între perete și balustradă.

Jim: Asta nu trebuia să se întâmple. Eu ridic ușurel, iar voi încercați să treceți cu sicriul, sus, pe scări. La trei...

Epu: Unu, doi... doi și-un pic, doi și jumătate, doi și trei sferturi...Ne pregătiim...

Loici: Auuu, spatele! Nu pot să stau atâta vreme aplecat.

Jim: La trei al meu. Un', doi, trei.

Sepi: De ce te grăbești? Nici n-am apucat să prindem ca lumea.

Jim: Toată lumea e gata? Un', doi, trei. Prinde ușurel, împinge încet. Am zis încet.

Sepi: Ușurel, bre, nu lăsați toată greutatea pe mine!

Sepi e prins la mijloc între perete și sicriu.

Sepi: Ce faceți, oameni buni, mă strivește chestia asta?!

Ducu: Aha-ha-ha, bine-ți face! Cine mă făcea șulfă și căcănar?

Sepi: Las-o moartă! Nu mai am aer...

Gabiți: Săriți! Acționați! Sepi, ți-e bine? Sepi, să nu leșini, că te nenorocesc în bătaie. Pune-ți mâna... Nu te agita, Sepi, te rog, nu te agita că înrăutățești situația! Doamne, dă-ne putere și izbândă să scăpăm teferi!

Sepi, iese teafăr. Aplauze. Din greșeală, cineva apasă butonul de închidere automată a sicriului și declanșează mecanismul.

Ducu: Aoleo...

Epu: Șst.

Ducu: Mă apasă ceva.

Jim: Catastrofă. S-a declanșat mecanismul de închidere a sicriului. Unde-i cartea tehnică?

Sepi: N-are.

Epu: Ieși, ieși de-acolo!

Ducu: Nu pot, mi s-a prins cracul de la pantalon și mă strânge.

Gabiți: Apă. Dați-i puțină apă.

Moriko: De unde?

Ducu: Ați înnebunit? Scoateți-mă de aici, mă sufoc, de ce vă holbați la mine! Vă dau în judecată, ați făcut chestia asta intenționat, vă aranjez pe toți...

Loici: Tremur.

Epu (*îl pleznește pe Sepi*): ce-ai făcut idiotule? Repede, un telefon la firmă... Alo, vă implor să ne spuneți cum se poate opri închiderea sicriului. Ce facee? Nu se mai poate opri?! Gata, nu se mai deschide deloc? Am înțeles. E un proces ireversibil. Nu, mortul n-a înviat, nici nu avem un mort, e un exercițiu. Vroiam... alo, m-auziți? Spuneam adineauri că tocmai făceam o probă, iar unul dintre colaboratorii mei preferați a atins, din greșeală, butonul și a nceput nebunia. Noi suntem foarte mulțumiți de model, ne place și culoarea, ce n-am știut... Ne trimiteți unul nou, mâine... vă mulțumim... alo... Na, mi-a căzut bateria... pisici. (*Către Jim*): nu se mai poate face nimic.

Pe durata convorbirii lui Epu, capacul se închide complet. Ducu bate cu pumnii, se aud țipete înfundate.

Jim: Am nevoie de un topor, și o pânză⁴ mai veche.

Loici: Oare cât îi ajunge aerul?

Sepi vine repede cu un topor imens de bătut carnea pentru șnițele, și un bomfaier.

⁴ Jim se referă aici la o pânză de ferăstrău care taie metale – bomfaier, pe limba meșterilor (*nota autorului*)

Epu: La o parte! Loc, faceți loc, vă rog.

Loici: N-ar fi bine să sunăm la descarcerare?

Sepi: Dă-te la o parte!

Loici: Nu ești normal.

Gabiți: Moare domnul Ducu...

Moriko (*se apleacă peste sicriu, vorbește prin spărtura făcută de Sepi*): Ducu, nu te mai agita, că rămâi fără oxigen. Te scoatem noi, nu-ți fie frică.

Epu: Vă implor, trebuie să acționăm în mod organizat! Jim, te numesc pe tine. Vreau să acționezi rapid și să rezolvi această situație tensionată.

Jim: Faceți loc!

Jim, ia toporul, distanțează capacul sicriului, iar cu ajutorul pânzei taie ceva; mecanismul cedează. Ducu, este eliberat. Iese de acolo, e livid și se ține de un picior. Toată lumea îl îmbrățișează.

Epu: Ne cerem scuze pentru acest incident neplăcut...

Zenobia (*îl ia în brațe pe Jim, îl sărută*): Sandokan, Sandokan, tigru! Malaieziei.

Heblu.

E seară, începe ședința în regim de urgență. Epu, Ducu, Sepi, sunt în sediul agenției de pariuri „Hai să mori tu”.

Epu: Fiecare experiență tre' împărtășită, te rog...

Ducu: Mi-au trecut imagini din toată viața prin fața ochilor. Din copilărie, de la bac, din armată... accidentul cu motocicleta. Cele mai multe erau cu soția mea, Dumnezeu s-o ierte!

Sepi: Extraordinar. Ce rău îmi pare că n-am fost eu în locul tău, cu așa ceva nu te mai întâlnești. Adică, te mai întâlnești, dar nu mai ai cu cine să schimbi impresii despre eveniment.

Ducu (*minte*): Mă simțeam foarte bine, culmea!

Epu: Ciudat. De-afară se auzea altfel.

Ducu: ... ca la exercițiile pe care le făcea cu noi maestrul Epu. Nu mă mai durea nimic, nu aveam griji de nici un fel. Super-stare. Dar a trebuit să vină ăsta cu toporul lui...

Sepi: Mii de scuze.

Epu: Te felicit. Ai depășit frica de moarte. Toți ar trebui să trecem prin asta.

Sepi: Mai zi-ne!

Epu: Pentru aceste experiențe vom organiza o sesiune extraordinară. Acum avem altele de discutat. Principala noastră problemă este absența unui mort autentic. Fără un mort adevărat facem simulări de pomană. Nimeni nu se implică, nimeni nu se concentrează.

Ducu: Cum, tot sacrificiul meu de azi a fost de pomană?

Epu: Nu, ai lucrat foarte bine. Vorbesc despre ceilalți. Avem nevoie de un mort. Asta e. Chestiunea secundă: mâine vom efectua primele plăți, asta înseamnă fonduri. Cum stăm cu pariurile?

Sepi: Binișor. Dar nu cred că sunt suficienți pentru a acoperi toate sumele. Am o propunere: eu și Gabiți am adunat câte ceva. Avem bani în bancă, dar și acasă. O sumă destul de frumușică. Putem să contribuim cu ceva în caz de nevoie. Sub formă de împrumut, până se pune firma pe picioare. Ar mai fi fondul de rulment, acolo sunt bani buni.

Epu: Cine conduce la pariuri?

Ducu: Doamna Stela, a fost mașina salvării la ea, Zenobia, doamna Rodica, de la blocul vecin, tanti Silvi...

Epu: E cineva care nu e pomenit?

Sepi: Goran. N-a fost bolnav niciodată, în toată viața lui, așa că nimeni nu riscă să parieze pe el. L-a mai chinuit varicocelul, să fim serioși, asta e floare la ureche.

Epu: El e omul nostru. Dacă nimeni nu a pariat pe el și moare, toate fondurile ne rămân nouă. Goran va muri.

Ducu: Aoleo.

Epu: Păi, nu ziceai dumneata mai devreme că moartea e super-stare? Adio griji, adio gânduri. Nu-nțeleg de ce ne văităm atâta. Aștept propuneri.

Ducu: Eu sunt încă sub stare de șoc. După tot ce s-a întâmplat mai devreme, m-am oferit și voluntar...

Epu: Am consemnat totul, stai liniștit. Știi, Sepi, mă uitam azi la tine...

Sepi: Scuzăți, nu știu când...

Epu: În plină acțiune, cu toporul. Aveai ceva măreț. În sfârșit, te-am văzut și eu bărbat pentru prima oară de când sunt aici.

Sepi: Serios?

Epu: Da, domnule. Nu mai chițcăiai ca un șoricel amărât sub papucul doamnei Gabiți.

Ducu: Tu?

Epu: Pe bune, n-ai reușit să-l vezi. Mare păcat.

Ducu: Bravo, Sepi! Nu-mi vine să cred.

Epu: Îți spun eu, așa era.

Sepi: Nu înțeleg care-i ideea...

Ducu: Oare el să fie omul potrivit?

Epu: Exact.

Sepi (*cu lacrimi în ochi*): Și, m-ați ales pe mine, domnule Epu, să-i vin de hac lui Goran?

Epu: E o variantă.

Ducu: Cea mai bună.

Sepi: Vă mulțumesc din suflet. De ani de zile aștept clipa asta. Mi-am zis că nu merită să-mi mânjesc mâinile cu sângele ticălosului ăluia, care mi-a făcut viața amară. Dar, pentru cauza firmei noastre, sunt gata să fac orice.

Epu: Bine, bine, te-așteptăm aici. Până atunci, eu și Ducu vom compune un epitaf beton.

Sepi, iese.

Ducu: Îl crezi în stare?

Epu: Nu știu, încercăm.

Pe scări, Sepi se întâlnește cu Jim, care este abătut.

Sepi: Ce s-a întâmplat?

Jim: A murit Goran.

Sepi: Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească. Cum s-a întâmplat?

Jim: Cred că l-a lăsat inima... Zăcea pe jos. Am găsit o grămadă de sticle goale în jurul lui. Între degetele de la mâna dreaptă ținea o țigară aproape arsă de tot.

Sepi: Așa mor ăștia care n-au fost niciodată bolnavi în viața lor. Brusc. Este!

Jim: Nu-nțeleg de ce te bucuri.

În partea de jos a scărilor își fac apariția Epu și Ducu.

Epu: Ce s-a întâmplat?

Jim: S-a dus Goran.

Ducu: Cum?

Sepi: Simplu. L-am rezolvat.

Heblu.

A doua zi. Apartamentul lui Goran. Sticle, mucuri de țigară, conserve goale aruncate pe jos. Sicriul e închis, o lumânare aprinsă. Toți stau tăcuți în preajma sicriului. Se aud bătăi în ușă. Nu răspunde nimeni. Ușa se deschide și intră un individ – îl vom numi Băiatul – cu obiecte de vânzare.

Băiatul: Cumpărați setul de cuțite Samurai. E nelipsit din orice bucătărie. Dacă luați setul de cuțite, firma noastră vă dăruiește aceste trei tigăi din teflon original și aceste periute de dinți pentru toată familia. Câți bani și timp economisiți dacă profitați de oferta noastră! Cele mai grozave perdele le găsiți la noi. Dacă alegeți un singur set de perdele, sunteți răsplătit cu această pompă de umflat biciclete, saltele, și multe altele. Vă prezentăm minunata răzătoare... Dumnezeu să-l ierte.

Epu: Ieși!

Băiatul: Și să-l odihnească. (*Băiatul iese*).

Moriko: Să-l ierte cel de sus.

Epu: Îndurerată asociație, iubiți colaboratori, îmi revine dificila sarcină de a rosti câteva cuvinte despre minunatul nostru vecin, Goran. S-a născut într-o familie de oameni simpli, a copilărit, și-a însușit tainele educației, apoi a ajuns în blocul nostru. A fost un om deosebit, și-a plătit cheltuielile la timp, și-a respectat țara, soția... (*dă peste o sticlă*)... pardon. Își ia acum un bun rămas de la vecinii lui Sepi, Loici, Gabiți, Moriko, Zenobia, Jim.

Ducu: Eu nu sunt pe listă?

Epu: Cu regret, nu.

Ducu: Ce nesimțit.

(*Iese repede*).

Epu: Propun să păstrăm un minut de reculegere, după care putem purcede la inaugurarea noului nostru sediu situat la demisol pentru a-l comemora acolo, așa cum se

cuvine, pe defunctul Goran. 1234567890. 11 12 13 114 15 16 17 18 19 20. 21 22 23 24 25 26
27 28...

Sepi : Douăzeci și opt plus treizeci și opt, face fix...

Epu: Pornim.

Toți apucă sicriul.

Loici: E cam ușor.

Sepi: N-a prea mâncat în ultima vreme. Mai mult a băut.

Gabiți: Dumnezeu să-l ierte...

Moriko: ... și să-l odihnească.

Epu: O clipă! Sepi, dă o fugă și vezi dacă scările sunt libere.

Sepi: Liber.

În pivniță. Sicriul e în mijloc pe un catafalc marmorat. Pe un perete avem telefonul public, pe altul un telefon mobil, pe cel de-al treilea mini CD cu câști. Moriko ascultă la câști.

Moriko: E Goran, nu-i adevărat, cum ați reușit să faceți asta?

Gabiți: Și eu, vreau să ascult și eu. Da, el e. Spune bancuri. Le știu pe dinafară, mi le spune și bărbatul meu de câte trei ori pe zi.

Sună telefonul public. Toată lumea îl privește nedumerită. Epu răspunde.

Epu: Salut Goran! Ce faci, măi băiatule? Epu la telefon. Cum e pe-acolo? Aici e bine. Gorane, ai grijă de tine și să-ți meargă bine. Bine, măi băiatule, te pup. Aici ne ocupăm noi de toate, stai liniștit, bine, hai că ți-l dau... Loici, e pentru tine.

Loici se duce livid la telefon.

Ducu: Aoleo.

Loici: Mă gândeam unde-a ajuns tehnica asta... N-am mai vorbit niciodată cu cineva care e... așa de sus. Eu, dragul meu, te-am iertat din prima clipă. Ziceam că de aia ne-am certat, să ne fie viața mai colorată. Cum e pe-acolo? Cum? Te simți ușor? Te cred. Încearcă să te ciupești să vezi dacă te doare. Am auzit eu o chestie, dacă te pocnești și nu te doare

înseamnă că ai ajuns în rai. Nu te doare? Felicitări! Ești în rai, omule... (*Epu îi face semne*). O secundă... Spuneți, domnu' Epu.

Epu: Mai scurt.

Loici: Cine plătește telefonul?

Epu: Firma.

Loici: Cât costă minutul?

Epu: Mai repede.

Loici: Gorane, eu mă bucur mult că te-am auzit, mai ales, îmi pare bine că ne-am împăcat, ai grijă de tine, te pupă Loici, numai bine, o mie de ani. Altul... (*pasează receptorul lui Sepi*).

Sepi: Salut, salut... Goran să-mi lași numărul tău, vreau să te sun mai târziu și să vorbim ceva foarte important, doar noi doi. Salut.

Ducu: Bă, Gorane, sunt ceva îngerite pe-acolo? Ceva bucățele? Na, nu vrea să vorbească cu mine. Se poate să nu mă treci tu pe lista de pomenire? A închis. Nesimțitul.

Moriko (*la telefonul mobil*): Gorane, Dumnezeu să te ierte...

Gabiți: ... și să te odihnească! Ce preot preferi? Bine, bine. Biserica sârbească e închisă până luni, căutăm numărul de telefon al preotului vostru te mai sunăm noi. Pusi.

Loici: N-am cuvinte, domnilor...

Epu: ... și acesta e numai începutul. Fiți amabili, vă poftesc dincolo.

Trec în boxa numărul doi. Bicicletele lui Loici atârdate pe sus. Un afiș mare așteaptă să fie bătut în cuie: „Mai mari minuni ca omul nu-s. Festivalul muzicilor de doliu”.

Epu: Încă n-au sosit aparatele de gimnastică. Atunci vom amenaja toată încăperea. Aici va fi un birou cochet, monitoare, chestii, pentru cei care se vor ocupa de „Festivalul muzicilor de doliu”. Mai e de muncă. V-aș ruga să-mi spuneți dacă printre dumneavoastră se află cineva care tânjește să-și vadă vecinul, pe bunul nostru Goran.

Sepi: Nu se poate.

Loici: Ar fi prea mult.

Epu: Vă mai întreb odată.

Gabiți: Eu.

Epu: Sunteți sigură?

Gabiți: Da.

Epu: Bine.

Zenobia: Doamne fi cu noi și nu ne lăsa pradă deznădejdiei.

Epu: O clipă...

Face un semn. Încăperea e inundată de puțin fum, apoi Goran trece încet printre ei ca o fantomă. Gabiți urlă, Zenobia cade în genunchi, ceilalți se lipesc de pereți.

Loici: Miroase a ars.

Moriko: De-acolo vine. Uite flacăra!

Gabiți: Incendiu... Afară! Toată lumea!

Ducu: Arde tabloul electric din camera numărul trei... Acolo e toată aparatura.

Epu: Catastrofă!

Loici: Apă, repede!

Moriko: Tu, la ora asta nu mai este. Punctul termic e în revizie.

Ducu: Ce să facem cu apa? La incendii de natură electrică se folosește spuma.

Gabiți: De unde?

Epu: Afară! Să vină pompierii.

Loici: Ce facem cu mortul?

Ducu: Atențiune, atențiune! Nu vă înghesuiți pe scări. Are loc toată lumea. Doamna Zenobia, vă rog frumos, nu mai împingeți.

Zenobia: Nu dormi! Ce să-ți fac dacă dormi? Fuga, fuga!

Epu: Sper că sicriul rezistă și la incendii. 112, 122... cât naiba au pompierii?

Toată lumea iese afară. Fum, agitație. Undeva în fața blocului.

Ducu: Să închidem gazul. De unde?

Sepi: Din pivniță.

Ducu: Adio, ne face scrum.

Epu: Nu sperați, nu intrați în panică!

Corina: Doamne ferește! Ce-i asta?

Gabiți: Am crezut că sunteți înăuntru. Ce bine că nu e nimeni în bloc.

Epu: Am aici o trusă de prim ajutor, dacă are cineva nevoie...

Loici: Ce naiba fac pompierii? De ce nu pornește apa?

Sepi: Li s-a răsturnat mașina în groapa săpată de Jim, pentru havuz.

Zenobia: Vai de zilele noastre...

Epu: Apropo, unde e Jim? L-a văzut cineva pe Jim?

Ducu: E în pivniță.

Epu: Jim! Jim!

Moriko: Moare Jim, nu se poate... Rugați pompierii să facă ceva!

Ducu: Domnu' Epu, sosesc sicriile din sponsorizări. Sunt multe, lumea e îngrozită. Trecătorii văd sicriile și cred că sunt tot la fel de multe victime. Ce facem?

Epu: Să le ținem cât mai departe de foc... Jiiim!

Loici: Bunul meu prieten Jim, nu vreau să mori, merg în pivniță după tine.

Moriko: Nu face asta!

Ducu: La o parte!

Explozii repetate, țipete, fum. Heblu. Când fumul se risipește, scena e plină cu obiecte aruncate, toți caută printre dărâmături, Epu vorbește la celular, Moriko plânge... Se aprinde un ecran mare. Pe melodia de la „Tezaur folcloric”, Jim se apropie călare pe un cal alb. Dispare într-o groapă. Imagine din groapă. E Jim, care stă pe un taburet în bucătărie. E relaxat, liniștit, zâmbește. Toți îl privesc.

Jim: Hello, everybody... Nu fiți triști. Nu merită să te întristezi în lumea asta pentru nimic. Păcat că sunt singur aici, nu pot să împărtășesc cu nimeni fericirea ce m-a cuprins. Loici, Sepi, Ducu, Goran, v-am iubit ca pe frații mei. Zenobia, ai fost o vecină bună și o amantă pe cinste. Lungi erau nopțile petrecute cu tine, am învățat împreună o mulțime de lucruri. Gabiți, ești o femeie sensibilă, plângeai de fiecare dată când veneai în patul meu. Știu, îți era greu să-l înșeli pe blândul Sepi... Dar dacă sforăia ca naiba și mirosea groaznic ce să te fi făcut? Moriko, îți mulțumesc pentru înțelegere. Ai acceptat să ne iubim doar la mine. Veneam des la voi, m-ați omenit cum nu se poate mai bine, dar nu puteam s-o fac acolo, pentru că țin foarte mult la Loici. Adevărata mea dragoste a fost Paraschiva, lumina vieții mele. O, Parascky, merg acum prin cer să te caut, să te o găsesc, vreau să fim din nou împreună. Mă despart de voi cu bucurie și vă aștept sus, la mine. Hello, everybody!

Iese din groapă și se aruncă pe cal. Pe acordurile melodiei de la „Tezaur folcloric” se îndepărtează în galop. Femeile se iau la harță. Ecranul se ridică, din spate de tot, dintre dărâmături, se ridică Jim. Are o roabă, cară moloz. Toată lumea sare să-l îmbrățișeze.

Epu: Mâine, la prânz, ședință. Cod portocaliu, maximă urgență.

Toată lumea dansează, sare, se bucură. Heblu. Lumina se aprinde pe Loici și Jim. Sunt pe un sac plin cu moloz, beau caisă.

Loici: Servus, Jim!

Jim: Servus, Loici!

Loici: Jim, vreau să te întreb ceva, dar nu te superi pe mine.

Jim: Întreabă-mă.

Loici: E-adevărat?

Jim: Ce anume?

Loici: Că te-ai culcat cu Moriko.

Jim: Da' de unde. Cum să fie adevărat? Comanda domnului Epu pentru film. Nu face Jim așa ceva. Nu m-am culcat cu nimeni din bloc, nici măcar cu Paraschiva. Cât a stat la mine, am dormit în altă parte.

Loici: Așa credeam și eu.

Jim: M-am împăcat și cu Goran.

Loici: Și eu.

Jim: Nu e băiat rău.

Loici: Goran trăiește?

Jim: Sigur.

Loici: Și noi cu cine-am vorbit la telefoane?

Jim: Cu Goran.

Loici: În ceruri?

Jim: Da' de unde? În blocul vecin. Epu m-a rugat să-l fac dispărut pe Goran. L-am dus în blocul vecin la Giura. Am reușit să-l fac să stea lângă telefon. I-a promis băutură pentru o săptămână, cu o singură condiție, să nu se-atingă de ea până nu terminăm aici.

Loici: Acum, chiar că s-a terminat totul.

Jim: Apoi l-am aștepta pe Sepi și i-am zis că Goran a crăpat. Restul a fost simplu. Puteam să pun ceva mai greu în sicriu, era să mă dau de gol.

Loici: Mi s-a părut mie cam ușor.

Jim: Dacă se face un bloc nou, Jim e fericit. Am de cărat toate astea până se eliberează locul. Pe urmă e de săpat o fundație nouă. Se pare că am nimerit bine.

Loici: Jim, ție nu ți se pare că viața trece pe lângă noi și nu oprește niciodată? Nu ți-e ciudă, pe chestia asta?

Jim: Uită-te puțin la mine, ți-a crescut un fir de păr nou.

Loici: Adevărat?

Jim: Jur.

Loici: Ar fi un motiv pentru o *caisă*...Servus, Jim!

Jim: Servus, Loici!

Sfârșit